



Arrestnummer
<i>C1 33</i> / 2025
Repertoriumnummer
2025 / <i>101</i>
Datum van uitspraak
10 januari 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2022/PGG/935 2024/VJ11/607 + 2022/V11/600

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1 §2, 1° van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

B afval - beheer afvalstoffen

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, namelijk:

1. in strijd met de artikelen 12 en 25 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, nagelaten te hebben om bedrijfsafvalstoffen, zijnde afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit, en de afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij een besluit van de Vlaamse Regering, te hebben verwijderd of nuttig te hebben toegepast op de wijze zoals bepaald in artikel 25,

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan of worden behandeld, in overeenstemming met de omgevingsvergunning, vermeld in artikel 11, of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften.

2° door afgifte aan een natuurlijk persoon of rechtspersoon die overeenkomstig artikel 11 houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van de afvalstoffen, of die voldaan heeft aan de meldingsplicht, of die een geregistreerde afvalstoffenhandelaar of -makelaar is als vermeld in artikel 13.

3° door afgifte aan een in een ander gewest of land gevestigde natuurlijk persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:

a) mag verwijderen als er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die de afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden

b) nuttig mag toepassen.

namelijk het achterlaten zonder regelmatige afvoer en zonder de nodige voorzorgsmaatregelen om verontreiniging te voorkomen, zoals voorzien in vloeistofdichte vloer en inkuiping, van autowrakken, afgedankte auto-onderdelen, afvalolie, asbestcement golfplaten, metalen dakbedekkingsprofielen en een bovengrondse mazouttank;

2. In strijd met artikel 12, § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen en artikel 5.2.4.2 van het Besluit van 17 februari 2012 van de Vlaamse Regering tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, zich niet te

hebben ontdaan van het voertuig en ingeleverd te hebben bij een punt van inontvangstname, aangewezen door de voertuigproducenten of bij een erkend centrum voor het depollueren, ontmantelen en vernietigen van afgedankte voertuigen waarvan het bewijs van de laatste reglementaire keuring meer dan twee jaar verstreken is en niet binnen de twee jaar vanaf het verlopen van de geldigheidsdatum van dit keuringsbewijs is ingeleverd bij een erkend centrum

namelijk afgedankte voertuigen niet tijdig te hebben afgeleverd aan een erkend centrum.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3. § 1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

te verhaaldelijk in de periode van 28 februari 2020 tot 11 mei 2021

C meldingsplicht

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 5.2.1, §6, al. 2 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), door zonder meldingsakte een ingedeelde inrichting of activiteit van de derde klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

meer bepaald het zonder geldige meldingsakte stallen van een twintigtal voertuigwrakken en/of afgedankte voertuigen op onbeschermde bodem.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1 §1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

te van 28 februari 2020 tot 11 mei 2021

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van €250 per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, met name de opslag van autowrakken, te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen, onder verbeurte van een dwangsom van €250 per dag bij overtreding van dit verbod.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 21 maart 2022 bij verstek als volgt:

"Op strafgebied

Verklaart de feiten van tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1, B.2 en C bewezen in hoofde van

Veroordeelt tot:

- **een hoofdgevangenisstraf van TIEN MAANDEN.**
- **een geldboete van 24.000 EURO (=3.000,00 EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen**

*Verplicht tot betaling van een bijdrage van **200,00 euro** (=25,00 euro, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8), tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.*

*Verplicht tot betaling van een bijdrage van **22,00 euro** tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.*

*Verplicht tot betaling van de vaste vergoeding in strafzaken van **52,42 euro.***

Met betrekking tot de gerechtskosten,

*Veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **0 euro***

Op burgerlijk gebied

Veroordeelt tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen aanwezig op het perceel gelegen te binnen een termijn van drie maanden na dit vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Legt aan het verbod op om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, met name de opslag van autowrakken, te exploiteren gedurende een termijn van tien jaar, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Verklaart het vonnis wat betreft het milieuherstel uitvoerbaar bij voorraad.

Houdt ambtshalve de (eventuele) burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv.”

1.2 Tegen dit vonnis bij verstek werd door de beklaagde bij gerechtsdeurwaardersexploot van 29 november 2023 verzet aangetekend, betekend aan de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk.

1.3 Tegen hetzelfde vonnis werd op 11 april 2022 door het openbaar ministerie op strafgebied hoger beroep ingesteld en dit op de griffie van de hiervoor vermelde rechtbank. Op dezelfde dag diende het openbaar ministerie een verzoekschrift in, conform artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.4. Op de rechtszitting van 2 december 2022 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 24 maart 2023.

Op de rechtszitting van 24 maart 2023 werd de behandeling van de zaak op vraag van de verdediging uitgesteld naar de rechtszitting van 22 december 2023.

Op de rechtszitting van 22 december 2023 werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de rechtszitting van 29 maart 2024 gelet op de nog lopende verzetsprocedure voor de eerste rechter.

Op de rechtszitting van 29 maart 2024 werd de zaak andermaal uitgesteld naar de rechtszitting van 17 oktober 2024 gelet op de nog steeds lopende verzetsprocedure voor de eerste rechter. Op 17 oktober 2024 werd de zaak uiteindelijk behandeld voor het hof.

1.5 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 22 april 2024 op verzet en op tegenspraak als volgt:

“Verklaart het verzet ontvankelijk en doet het bestreden vonnis teniet binnen de perken van het verzet.

Op strafgebied

Verklaart de feiten van tenlasteleggingen A.1, B.1, B.2 en C bewezen in hoofde van

Spreekt *rij voor de feiten van tenlastelegging A.2.*

Veroordeelt *tot:*

- een hoofdgevangenisstraf van **TIEN MAANDEN**.
- een geldboete van **16.000 EURO (=2.000,00 EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen**

Verplicht tot betaling van een bijdrage van **200,00 euro** (.25,00 euro, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8), tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Verplicht tot betaling van een bijdrage van **22,00 euro** tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Verplicht tot betaling van de vaste vergoeding in strafzaken van **52,42 euro**.

Met betrekking tot de gerechtskosten,

Veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **55 euro** het verstek zelf aan de beklaagde te wijten zijnde.

Op burgerlijk gebied

Veroordeelt tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen aanwezig op het perceel gelegen te binnen een termijn van drie maanden na dit vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Legt aan het verbod op om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, met name de opslag van autowrakken, te exploiteren gedurende een termijn van tien jaar, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Verklaart het vonnis wat betreft het milieuherstel uitvoerbaar bij voorraad.

Houdt ambtshalve de (eventuele) burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv.

1.6 Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het verstekvonnis van 21 maart 2022 is door het tussengekomen vonnis op verzet en op tegenspraak van 22 april 2024 zonder voorwerp, al blijft het gegeven dat het openbaar ministerie hier beroep tegen instelde wel bestaan wat betreft de strafmaat.

1.7 Tegen dit vonnis van 22 april 2024 werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, op:

- 26 april 2024 door het openbaar ministerie.

- 22 mei 2024 door de beklaagde

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.8 Op de rechtszitting van 17 oktober 2024 van dit hof, zelfde kamer, werden de zaken met notitienummer _____ gevoegd.

1.9 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 17 oktober 2024 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 22 april 2024 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen dit vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door het openbaar ministerie ingediende “*grievenformulier hoger beroep*” wordt nauwkeurig een grief over de straf(maat) aangeduid.

In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende “*grievenformulier hoger beroep*”, worden nauwkeurige grieven bepaald over de procedure (*non bis in idem*), de schuld aan alle telastleggingen, de straf, de “*burgerlijke rechtsvordering*”, wat *in se* slaat op het bevolen herstel en over de veroordeling tot de bijdragen en kosten.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie tegen het verzetvonnis van 22 april 2024 zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering), behalve voor zover het beroep van de beklaagde gericht is tegen de beslissing tot vrijspraak voor de telastlegging A2.

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De beslissing in het vonnis van 22 april 2024 om het verzet van de beklaagde ontvankelijk te verklaren, is niet bestreden door enig beroep. Deze beslissing is definitief en maakt geen

deel uit van de saisine van het hof. Hetzelfde geldt voor de vrijspraak van de beklaagde voor de telastlegging A2.

3. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht van het beroepen vonnis, luidend als volgt:

“Bij arrest van 28 februari 2020 van het hof van beroep van Gent werd veroordeeld wegens inbreuken op de afvalwetgeving bij de uitbating van een garagewerkplaats. Hij kreeg een exploitatieverbod en werd veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de illegaal achtergelaten afvalstoffen binnen de drie maanden.

Uit het dossier bleek dat op 20 september 2020 kennis kreeg van de betekening van dat arrest.

Op 29 september 2020 ging de politie opnieuw ter plaatse op het terrein van Er stonden nog steeds een twintigtal autowrakken op het terrein. Die stonden op onbeschermd bodem en waren niet gedepollueerd. Volgens de politie werden er nog steeds herstellingen uitgevoerd.

Op 6 mei 2021 legde OVAM aan een bestuurlijke maatregel op. De aanwezige voertuigen en afvalstoffen mochten niet verwijderd of verplaatst worden tot OVAM ze verwijderd had.

Op 11 mei 2021 werd het terrein door OVAM leeggemaakt. Er stonden onder andere 31 afgedankte voertuigen, maar ook allerlei automateriaal. was tijdens de controle aanwezig en moest door de politie worden afgezonderd.

OVAM stelde vast dat verschillende voertuigen naar een nabijlegen perceel had verplaatst. De burens zouden aan de politie gemeld hebben dat er de dag voor de opruiming door nog voertuigen waren verplaatst.”

4. De eerste rechter verwierp terecht en oordeelkundig het middel van de beklaagde over de exceptie *non bis in idem* en de vrijspraak die daar volgens de beklaagde zou moeten uit voortvloeien. Het hof verwijst naar de overwegingen van de eerste rechter en maakt deze tot de zijne, namelijk als volgt:

*“Uit de bepalingen van artikel 14.7 BUPO en artikel 4.1 zevende aanvullend protocol EVRM alsmede uit het algemene rechtsbeginsel *non bis in idem* volgt dat een tweede vervolging verboden is wegens identieke feiten of substantieel dezelfde feiten die na een eerste vervolging hebben geleid tot een onherroepelijke beslissing van veroordeling of vrijspraak en voor zover die vervolgingen betrekking hebben op dezelfde persoon. Onder identieke of substantieel dezelfde feiten moet worden verstaan een geheel van concrete feitelijke omstandigheden welke onlosmakelijk in tijd en ruimte met elkaar verbonden zijn.*

De feiten van tenlasteleggingen A.1 (...) betreffen ook geen identieke feiten, omdat ze betrekking hebben op het niet-naleven van gerechtelijke en bestuurlijke maatregelen die

per definitie niet het voorwerp konden uitmaken van het arrest van het hof van beroep van Gent van 28 februari 2020. Dat de beklaagde de bewezen verklaarde feiten die voorwerp waren van het arrest van het hof van beroep van 28 februari 2020 zou gepleegd hebben met een zelfde misdadig opzet als de nu bewezen verklaarde feiten, brengt niet mee dat de feiten identiek zijn. Het tegendeel oordelen zou ook als gevolg hebben dat het voor het openbaar ministerie niet mogelijk zou zijn om op een ontvankelijke wijze het niet-naleven van een door een rechter opgelegde maatregel te vervolgen.

Wat de overige tenlasteleggingen betreft, gaat het om feiten die dateren van na deze die het voorwerp waren van het arrest van het hof van beroep van Gent van 28 februari 2020 zodat deze niet identiek kunnen zijn(.) Er is verder maar sprake van een voortdurend misdrijf als er geen einde werd gesteld aan de strafbare activiteit of onthouding, hetzij door de wil van de dader, hetzij ten gevolge van uitwendige omstandigheden, hetzij nog door een rechterlijke uitspraak die in kracht van gewijsde is getreden. In dit geval is er dus geen sprake van een voortdurend misdrijf met de feiten die het voorwerp waren van het arrest van het hof van beroep van Gent van 28 februari 2020.

De strafvordering is ontvankelijk."

5. Het hof verbetert de periode van de telastlegging A1, door deze te laten ingaan vanaf 16 juni 2020 (in plaats vanaf 28 februari 2020), de datum waarop het arrest van 28 februari 2020 in kracht van gewijsde is getreden (cf. de hersteltermijn van drie maanden).

Het hof verbetert verder de periode van de telastlegging B1 door deze te laten ingaan vanaf 20 september 2020 (in plaats vanaf 28 februari 2020), namelijk de datum van de eerste vaststelling.

De beklaagde werd van deze mogelijke verbeteringen ingelicht door de vordering van het openbaar ministerie op de rechtszitting van 17 oktober 2024. Deze verbeteringen laten de oorspronkelijke feiten onverlet en voegen daar geen feiten aan toe.

6.1 De telastleggingen A1, B1, B2 en C zijn voor het hof bewezen gebleven. Het hof verwijst naar de oordeelkundige overwegingen van het beroepen vonnis en maakt deze tot de zijne.

6.2 Ten onrechte voert de beklaagde aan dat er geen misdrijf was, omdat hij op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan, met andere woorden dat hij ontoerekeningsvatbaar was.

De omstandigheid dat bij de beklaagde Alzheimer zou zijn gediagnosticeerd, brengt niet noodzakelijk mee dat hij aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik van de feiten ontoerekeningsvatbaar was in de zin van artikel 71 Strafwetboek. Het is ook niet aangetoond dat de ziekte Alzheimer noodzakelijk meebrengt dat wie daar aan lijdt ontoerekeningsvatbaar is.

De wijze waarop de inbreuken werden begaan, toont trouwens aan dat er niet louter sprake was van een vorm van vergeetachtigheid of het feit dat hij moeite had met het nemen van beslissingen. De beklaagde heeft immers jarenlang een autokerkhof georganiseerd en uitgebaat.

Het aanstellen van een psychiater-deskundige is helemaal niet noodzakelijk. Dit kan ook niet meer nuttig of op relevante wijze gebeuren.

Van overmacht was er evenmin sprake. De beklaagde heeft bewust en uit vrije wil deze opslagplaats uitgebouwd. Voor hem werd op de rechtszitting overigens aangevoerd dat hij gedurende jaren veel sleutelde aan wagens, waarbij hij wagens stalde en deze activiteit wat uit de hand liep. Dit is geen toestand van overmacht.

Ook de coronavirusperiode brengt niet mee dat er sprake was van overmacht. Dit belette hem helemaal niet om de toestand te regulariseren. Het is ook niet zo dat zijn illegale opslag een gevolg was van de coronavirussituatie.

De beklaagde was trouwens bijzonder koppig. Hij heeft meermaals en gespreid over een lange periode controles gekregen en werd ook veroordeeld. Dit hield telkens een verwittiging en aanmaning in over de ontoelaatbaarheid van zijn werkwijze, wat de beklaagde naast zich neerlegde. De coronavirusmaatregelen hadden geen enkele invloed op zijn houding en handelen. Hetzelfde geldt voor zijn zogenaamd hoge leeftijd. Uit niets volgt dat zijn leeftijd hem in zo'n toestand bracht, die hem ieder handelen belette. Het wordt bovendien niet aannemelijk gemaakt dat hij niet in staat zou zijn geweest bepaalde handelingen te delegeren. Verder tonen de vaststellingen van de politie op 29 september 2020 aan dat hij fysiek in staat is om voertuigen en afvalstoffen bij te (laten) voegen.

De beklaagde suggereert eveneens ten onrechte dat hem niet kan worden verweten dat hij fysiek niet in staat was plots die enorme hoeveelheid materiaal en een veertigtal wagens eigenhandig (legaal) te verwijderen. Het autokerkhof werd gedurende lange tijd uitgebouwd. Het is niet zo dat hij plots verplicht werd hier een einde aan te stellen, hij was immers steeds in overtreding.

De vaststellingen van de politie op 29 september 2020 zijn veelzeggend, gezien deze luiden: *"Het geheel oogt zeer vuil en is een aanfluiting voor het landschapsschoon en alle relevante milieuregelgevingen. We kunnen het terrein geen betere omschrijving meegeven als zijnde een "autokerkhof" als gekend in de vorige eeuw rond en voor de jaren 70. Het is ook niet te ontkennen, dat er op het terrein en in de werkplaats nog steeds werkzaamheden plaatsgrijpen met betrekking tot het herstellen van voertuigen. (...) De toestand van het terrein is in de loop der jaren enkel maar verergerd. Er werd geen enkele handeling getroffen om het terrein op te ruimen of afvalstoffen en/of voertuigen te verwijderen. Integendeel, er zijn enkel maar wrakken en afvalstoffen bijgeplaatst."* (stuk 39-40, onderkaft 1).

6.3 De beklaagde stelt ten onrechte dat de periode van de telastlegging A1 moet beperkt worden tot op 11 mei 2021.

Er is niet aangetoond dat alles ontruimd en opgeruimd werd. Integendeel volgt uit het nazicht door de politie op 3 juni 2021 dat op het terrein nog een voertuig staat en dat er ook nog allerlei andere materialen aanwezig zijn. Op last van OVAM werden wel, op dat een voertuig na, alle afgedankte wagens (31) verwijderd (stuk 46-49, onderkaft 1).

Dat de activiteit van de beklaagde volgens het KBO in 2016 werd stopgezet en zijn vestigingseenheid in 2015, staat er niet aan in de weg dat de beklaagde nog feitelijk materialen en voertuigen opsloeg. De vaststellingen van de politie tonen dit aan.

Dat niet is aangetoond dat er sprake was van daadwerkelijke verontreiniging is zonder relevantie voor de betrokken telastleggingen. Evenmin is van tel dat geen bodemstalen werden genomen. Ook het feit dat de aanwezigheid van asbestcementen golfplaten, metalen dakbedekkingsprofielen of een bovengrondse mazouttank niet zou zijn vastgesteld, is zonder belang voor de beoordeling. De politie stelde overigens op 29 september 2020 uitdrukkelijk vast dat er een enkelwandige mazouttank met een volume van 1.200 liter aanwezig was. Deze olietank was in bedenkelijke, verroeste staat en de politie was van mening dat lekken bijna zeker waren (stuk 39, onderkaft 1).

De beklaagde werpt ook ten onrechte onwetendheid op wat betreft de meldingsplicht en dat hij als gewone particulier het negatief advies niet kon begrijpen. Er is geen sprake van onoverwinnelijke rechtsdwaling. Op zich vormt loutere onwetendheid geen dwaling als schuldonthefing. Bovendien was de beklaagde helemaal niet onwetend. Zoals al vermeld werd hij meermaals gecontroleerd en werd hij veroordeeld, zodat hij wist en behoorde te weten wat de meldingsplicht inhoudt.

7. De beklaagde voert ondergeschikt ten onrechte aan dat de bewezen feiten de opeenvolgende en voortgezette opvolging zijn van de feiten waarvoor hij al bij arrest van 28 februari 2020 van het hof van beroep te Gent werd veroordeeld en dat de zogenaamde *opslorping* toe te passen is. De toepassingsvoorwaarden van artikel 65, tweede lid, Strafwetboek zijn immers niet vervuld, gezien de nu bewezen feiten niet aan het arrest van 28 februari 2020 voorafgaan. Bovendien stelt het hof, ten overvloede, vast dat er van eenheid van opzet geen sprake was, gezien er sprake was van hervallen en herbeginnen, niettegenstaande de waarschuwing die het arrest van 28 februari 2020 net inhield.

8. De beklaagde pleegde de bewezen feiten met een zelfde misdadig opzet. Het hof legt voor ze samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek enkel de zwaarste straf op. Artikel 16.6.3, § 1, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid straft wie opzettelijk, in strijd met de milieuvoorschriften, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen.

De strafdoelstellingen kunnen onder meer bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader. Geen enkele verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat het hof ook de vergeldende of de algemene of specifieke preventieve werking die van een straf kunnen uitgaan als een strafdoelstelling hanteert, naaste andere, en het zijn straftoematingsbeslissing erop afstemt.

De door de beklaagde ondergeschikt gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling is geen passende reactie op de misdrijven. De onverstoorbaarheid die de beklaagde bij het begaan van de misdrijven aan de dag legde verantwoordt een effectief vergeldende bestraffing. Bovendien zou een opschorting voor hem kunnen aanvoelen als een bevestiging van zijn houding. De beklaagde heeft een ongunstig strafregister, dat zijn neiging tot wetsovertreding weerspiegelt. Daarbovenop werd hij al eerder en meermaals veroordeeld voor inbreuken op de afvalstoffenreglementering en het omgevingsrecht.

De hierna opgelegde gevangenisstraf met uitstel en effectieve geldboete zullen de beklaagde, mede gezien zijn leeftijd, bovendien niet sociaal declasseren of zijn reclassering onevenredig in de weg staan. De beklaagde geniet pensioen en moet niet meer terecht kunnen op de arbeidsmarkt. Een geldboete is verder noodzakelijk om de beklaagde te confronteren met de kosten voor de gemeenschap die zijn misdrijven veroorzaakten, in de vorm van de inzet van controlediensten, politie en justitie. Hij heeft sectorgenoten die wel de regels naleefden en hiervoor kosten maakten, bovendien oneerlijke concurrentie aangedaan. Dit verantwoordt het opleggen van een effectieve geldboete. Dat de beklaagde intussen een leeftijd van 45 jaar heeft, belet niet het uitspreken van een effectieve geldboete. Zijn leeftijd op zich, is ook geen reden om uitstel voor de geldboete te gelasten. Dat is wel het geval voor de opgelegde gevangenisstraf. Daarbij houdt het hof ook rekening met het verstrijken van de tijd sedert de feiten.

De geldboete is te verhogen met 70 deciem, gezien de feiten zich situeren na 31 december 2016.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde voldoende aan tot het betalen van de geldboete.

9. De beklaagde is gehouden tot de kosten van de strafvordering, zoals hierna vermeld. Deze kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf moet hij ook de bijdrage betalen van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985

houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot 200 euro, dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde eveneens tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 58,90 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt.

10. Artikel 16.6.4, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt dat wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het Materialendecreet, door de strafrechter wordt veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.

Anders dan de beklaagde voorhoudt, zijn niet alle achtergelaten afvalstoffen legaal verwijderd van het terrein. Het herstel is dus nog steeds noodzakelijk.

Het is omwille van veiligheidsredenen ook nodig de beklaagde een exploitatieverbod op te leggen voor de hierna bepaalde termijn.

Het openbaar ministerie verzocht aan deze veroordelingen een dwangsom te koppelen.

Gelet op het talmen van de beklaagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortschrijden van de inbreuken, wordt door het openbaar ministerie terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

Om een naleving van het exploitatieverbod te garanderen, is het eveneens vereist dit te koppelen aan een dwangsom.

Dictum**Toegepaste wetsartikelen:**

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 12, §§ 3 en 4 Materialendecreet,
- 5.2.2.6.3, § 1, VLAREM II en 5.2.4.2, §§ 1-2-3, VLAREMA,
- 15.6.1, rubriek 2.2.2.d, klasse 3, 1° en klasse 2, 2°, VLAREM I;
- 16.1.1, 10° Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Beslissing van het hof:**Het hof,**

rechtsprekend op tegenspraak:

verklaart het beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 21 maart 2022 zonder voorwerp;

verklaart het beroep van de beklaagde tegen het vonnis van 22 april 2024 niet-ontvankelijk voor zover gericht tegen de beslissing tot vrijspraak voor de telastlegging A2 en verklaart de beroepen voor het overige ontvankelijk en er ten gronde over beslissend;

bevestigt het beroepen vonnis van 22 april 2024 in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigd het beroepen vonnis van 22 april 2024 voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

verbetert de telastleggingen A1 en B1 zoals vermeld onder randnummer 5 van dit arrest;

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A1, B1, B2 en C samen tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met deciemmen (x8) tot 16.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen;

gelast voor een termijn van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf van tien maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 58,90 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 55,00 euro in eerste aanleg en 121,21 euro in beroep;

herstel- en veiligheidsmaatregel

veroordeelt de beklaagde tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de op het perceel te achtergelaten afvalstoffen, binnen een termijn van drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest, op vordering van het openbaar ministerie onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging;

legt aan de beklaagde het verbod op om de inrichtingen die aan de oorsprong van de milieumisdrijven te exploiteren, met name de opslag van autowrakken en andere afvalstoffen, gedurende een termijn van tien jaar, op vordering van het openbaar ministerie onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag dat dit verbod wordt overtreden.

|

Kosten eerste aanleg: **€ 55,00**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 36,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 33,19

€ 110,19

+ 10 % : € 11,02

Totaal : **€ 121,21**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren
en in openbare rechtszitting van **10 januari 2025**
uitgesproken door kamervoorzitter dd. in aanwezigheid van
advocaat-generaal, met bijstand van griffier